

Arrest

nr. 222 987 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE MEULENAERE
Rabotstraat 109
9000 GENT

tegen:

de Gemeente GAVERE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Gavere van 11 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 23 januari 2019 werd verzoeker in kennis gesteld van de bestreden beslissing.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat S. DE MEULENAERE verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 juni 2018 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn in functie van de heer A.P., zijn Belgische vader. Verzoeker legde blijkens de bijlage 19ter hierbij reeds zijn paspoort voor, een betalingsbewijs van de retributie en zijn verblijfskaart van het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker werd verzocht binnen de drie maanden en ten laatste op 20 september 2018 de volgende documenten neer te leggen: *“gereg. huurovereenkomst of eigendomsakte, bewijs ten laste (bewijs*

betrokkene deel van gezin land herkomst), bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering.”

Vervolgens legde verzoeker nog de volgende stukken voor: een geboorteakte, attest van het OCMW op naam van de referentiepersoon, een eigendomsattest van de referentiepersoon, een stortingsbewijs van de referentiepersoon aan verzoeker van 2 maart 2018 en een “certification of zero income” op naam van verzoeker van 10 augustus 2018.

Op 5 december 2018 lichtte de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie de burgemeester van Gavere in dat hij gemachtigd was een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, gestoeld op artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) waarbij werd gesuggereerd de volgende motivering te gebruiken:

“Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt:

Geregistreerde Huurovereenkomst of eigendomsakte, Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van het gezin land van herkomst)

Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Bewijs ziektekostenverzekering”

Op 11 december 2018 nam de burgemeester van de gemeente Gavere de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel ~~51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid,~~ gelezen in combinatie met artikel 58 ~~of 60~~ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ~~of van een identiteitskaart voor vreemdelingen~~, die op 21-06-2018 werd ingediend door:

Naam: P. Voorna(a)m(en): H. Nationaliteit: Pakistan Geboortedatum: [...]1995

Geboorteplaats: A. (Pakistan) Identificatienummer in het Rijksregister(2): [...]

Verblijvende te / verklaart te verblijven te: [...] Gavere

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. ~~Overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot (dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.~~*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:*

.....

☒ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;*

Geregistreerde Huurovereenkomst of eigendomsakte

Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van het gezin land van herkomst)

Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Bewijs ziektekostenverzekering

☐ *Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend;*

☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie:

.....

☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

.....

☐ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd:

.....

~~Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."~~

2. Over de rechtspleging

Ter zitting is de verwerende partij niet verschenen, noch vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting.

De gemeente Gavere richtte een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 april 2019 waarin wordt verzocht dat zij buiten de zaak zouden gesteld worden *"aangezien de "bijlage 20" genomen werd op aangeven van de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals blijkt uit het administratief dossier dat u reeds door mijn diensten werd overgemaakt"*. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

De Raad wijst erop dat het vermoeden van instemming met het beroep zoals bedoeld in artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet op zich de Raad er niet toe verplicht de vordering toe te wijzen. De Raad acht zich met name daar niet toe verplicht wanneer de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124).

Waar de gemeente Gavere als aangeschreven verwerende partij de Raad heeft verzocht buiten de zaak te worden gesteld, kan de Raad hier niet op ingaan. De beslissing werd immers genomen op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4 [...]” (eigen onderlijnen)

Bijgevolg werd de in casu bestreden beslissing terecht door het gemeentebestuur genomen, meer bepaald door de burgemeester van de stad Gavere. Het feit dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een suggestie doet voor een motivering, houdt niet in dat hij de bevoegde persoon is die de huidige beslissing kan nemen. Deze bestreden akte kon enkel worden genomen door het gemeentebestuur en nu deze werd genomen door de burgemeester is deze dan ook genomen door de bevoegde persoon, dermate dat de Raad niet kan ingaan op het verzoek van de gemeente Gavere om buiten de zaak te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 149 van de Grondwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel zeker niet afdoende is en deze allesbehalve duidelijk is;

2.1.1 de totaal onbekende beslissing van 05/12/2018

Dat de akte van kennisgeving gewag maakt van de beslissing dd 05/12/2018;

Dat verzoeker deze beslissing niet kent, doch enkel kennis mocht nemen van de beslissing d.d. 11/12/2018;

2.1.2 bijzonder weinig of geen motivering van de beslissing

Doordat vervolgens de beslissing weinig of niet wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

□ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;

Geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte

Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van het gezin land van herkomst)

*Bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon
Bewijs ziektekostenverzekering"
(...)"*

Verzoeker merkt op dat deze bewering niet strookt met de feiten, laat staan met de werkelijkheid.

Uit bovenvermelde motivering tot weigering kan verzoeker niets opmaken.

De verschillende woorden vormen zelfs geen samenhangend of te begrijpen geheel.

Wat kan verzoeker begrijpen uit de woorden die op de beslissing worden vermeld? Werden er onvoldoende documenten ingediend? Of niet de juiste documenten? Of was de aanvraag onvolledig?

Een kruisje plaatsen op een standaardformulier kan niet worden beschouwd als voldoende gemotiveerd.

2.1.3 er werd voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet io formele en materiële motiveringsplicht

terwijl

de bestreden beslissing d.d. 11/12/2018 in casu de feitelijke en juridische overwegingen niet weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien benadrukt verzoeker dat de vereiste stukken heeft gevoegd bij zijn aanvraag d.d. 21/06/2018.

De beslissing tot weigering van verblijf langer dan drie maanden wordt door de verwerende partij onterecht genomen, minstens is het disproportioneel om verzoeker niet bijkomend te verzoeken om andere of meer attesten voor te leggen.

In casu heeft de referentiepersoon, de vader, de heer A. P. de vereiste documenten overhandigd aan verzoeker gezien verzoeker onder de voorwaarden valt van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om te worden toegelaten tot een verblijf van langer dan drie maanden, en werden deze documenten ingediend.

Er werd door verwerende partij onzorgvuldig, minstens onvoldoende onderzoek geleverd naar de concrete situatie van verzoeker (en diens vader, de referentiepersoon), minstens werd er bijzonder onzorgvuldig geoordeeld daar alle vereiste documenten werden ingediend bij de aanvraag.

terwijl

De referentiepersoon en verzoeker zijn niet juridisch geschoold. Zij vinden aldus moeilijk hun weg in het kluwen van vreemdelingenrecht dat België kenmerkt. De referentiepersoon en Verzoeker hebben zoveel als mogelijk de vereiste documenten verzameld en ingediend bij de aanvraag.

Het is de taak van de Belgische overheid om Belgische onderdanen en vreemdelingen/familieleden van Belgische onderdanen die België willen bezoeken of in België willen verblijven bij te staan in het aanvragen van hun verblijf in België.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Er dient geval per geval gekeken te worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust; moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.vSt., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82,36, noot LAMBRECHTS, W)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R. vSt. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.vSt. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken overteleggen die mar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS> nr. 24.65118 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing werd genomen in strijd met bovenvermelde.

Dienaangaande houdt de bestreden beslissing dan ook een schending in van het artikel I tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 149 GW, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Dit maakt tevens onbehoorlijk gedrag uit. terwijl

terwijl

verzoeker bij de aanvraag van verblijf langer dan drie maanden alle vereiste documenten heeft voorgelegd;

Dat de aanvraag positief dient geëvalueerd te worden gezien verzoeker aan alle voorwaarden voldoet : het gaat in casu over een aanvraag van verblijf langer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verzoeker bij zijn familie in België kan verblijven;

Dat verzoeker opmerkt dat hij enerzijds alle vereiste documenten heeft voorgelegd, en dat er anderzijds geen objectieve redenen voorhanden zijn van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid om de aanvraag te weigeren;

Dat verzoeker in het bezit is van geldige identiteitspapieren, een geldig paspoort en alle andere vereiste documenten;

Dat de overheid haar beslissingen dient te motiveren in het algemeen belang en binnen de grenzen van haar bevoegdheden, rekening houdende met de wettelijke bepalingen maar ook met de algemeen geldende beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat de overheid een ruime beslissingsbevoegdheid kent, zo ook voor wat betreft de aanvragen van verblijf langer dan drie maanden maar dat de beslissing desalniettemin dient te worden genomen in alle zorgvuldigheid, met respect voor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat in casu verweerster dan ook is tekort geschoten in haar materiële motiveringsplicht: de motieven die zij voordraagt zijn in rechte en in feite niet correct, onbegrijpelijk, niet redelijk, disproportioneel en onvoldoende;

De motivering is zowel juridisch als feitelijk niet aanvaardbaar en bovendien beleidsmatig onaanvaardbaar;

*Dat de weigeringsbeslissing van verweerster aldus niet als wettig kan beschouwd worden;
Dat het middel bijgevolg ernstig is;"*

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur."

Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Zoals verzoeker aangeeft bepaalt artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verweerder zowel een motivering de iure als de facto heeft opgenomen. Zo steunt de beslissing op artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit en heeft de verweerder het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker geweigerd omdat hij niet binnen de gestelde termijn aangetoond heeft dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; geregistreeerde huurovereenkomst of eigendomsakte, bewijs ten laste of bewijs dat hij deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst, bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, bewijs ziektekostenverzekering.

Hieruit blijkt dat niet enkel een dictum is opgenomen, namelijk de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, maar eveneens de redenen waarom, zodat voldaan is aan de vereiste van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991. Ook een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 3 van deze wet schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

In het eerste onderdeel stipt verzoeker aan dat de akte van kennisgeving gewag maakt van een beslissing van 5 december 2018 die hem onbekend is, daar hij enkel mocht kennis nemen van de beslissing van 11 december 2018.

De Raad stelt vast dat inderdaad in de akte van kennisgeving enkel gewag is gemaakt van een beslissing van "05-12-2018 van weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie". Het kan echter niet redelijkerwijs betwist worden dat dit om een materiële vergissing gaat nu er duidelijk bedoeld wordt op de beslissing van 11 december 2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er zich een beslissing bevindt van 5 december 2018 waarmee enigszins verwarring zou kunnen ontstaan. Een materiële vergissing in de akte van kennisgeving kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In het tweede onderdeel stelt verzoeker dat de beslissing bijzonder weinig tot niet is gemotiveerd. Hij citeert vervolgens het grootste deel van de motieven van de bestreden beslissing en merkt op dat de bewering niet strookt met de feiten of de werkelijkheid. Hij zegt uit die motieven niets te kunnen opmaken en dat de verschillende woorden geen samenhangend of te begrijpen geheel vormen. Hij vraagt zich af of er onvoldoende documenten zijn ingediend, of hij niet de juiste documenten heeft ingediend of de aanvraag onvolledig was. Het louter plaatsen van een kruisje op een standaardformulier kan niet als een voldoende motivering worden beschouwd.

De Raad stelt evenwel vast dat de verweerder zich voor de motivering niet heeft beperkt tot het plaatsen van een kruisje op een standaardformulier. Hij heeft vooreerst gewezen op artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Zoals hoger reeds aangehaald houdt deze bepaling in dat het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Volgens § 2 van die bepaling moet immers bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag het familielid een identiteitsbewijs overmaken en de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter van de wet die op hem van toepassing zijn, vervult. Tegelijk blijkt eveneens uit het administratief dossier dat in de bijlage 19ter, nl. de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, door verzoeker getekend op 21 juni 2018 duidelijk staat vermeld dat verzoeker reeds enkele documenten bij de aanvraag had voorgelegd, met name zijn paspoort, het betalingsbewijs van de retributie en zijn verblijfskaart van het Verenigd Koninkrijk, maar dat hij uitdrukkelijk werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 20 september 2018 nog

bijkomende documenten voor te leggen, meer bepaald: een geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte, een bewijs dat hij ten laste is van de referentiepersoon, een bewijs dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst, bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en een bewijs van de ziektekostenverzekering.

Door de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 52, § 3 van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker op basis van de bijlage 19ter zeer duidelijk op de hoogte was welke stukken nog van hem werden verwacht binnen de drie maanden, waren er voldoende indicaties voor verzoeker dat de opgesomde documenten in de bestreden beslissing, zijnde de geregistreerde huurovereenkomst of eigendomsakte, het bewijs dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, een bewijs dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst, het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon en het bewijs van de ziektekostenverzekering inderdaad documenten zijn die volgens de verweerder niet werden voorgelegd. De verweerder heeft ook bijkomend gemotiveerd dat niet binnen de gestelde termijn aangetoond is dat verzoeker zich bevindt in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Uit de bijlage 19ter blijkt dat verzoeker wist dat zijn aanvraag steunde op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en uit deze bepaling blijkt dat moet aangetoond worden dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat hij moet beschikken over voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's voor zichzelf en zijn familieleden dekt. Daarnaast verwijst deze bepaling naar artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat verzoeker, die ouder dan 21 jaar is, moet aantonen ten laste te zijn van zijn Belgische vader. Om zich te kunnen bevinden in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie moet dus in de eerste plaats bewijsmateriaal voorgelegd worden zoals vermeld in artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is dan ook van oordeel dat, ondanks het ontbreken van woorden in de zin van “volgende documenten werden niet voorgelegd” het evident is dat de verweerder dit heeft bedoeld en dit voor verzoeker afdoende kon blijken uit de motieven.

De Raad volgt dan ook niet dat er geen motivering is in de beslissing, volgt niet dat de bestreden beslissing geen feitelijke en juridische overwegingen weergeeft en acht de motivering in zijn geheel voldoende duidelijk.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

In het derde onderdeel meent verzoeker dat de beslissing onterecht is genomen en minstens disproportioneel is omdat verzoeker niet bijkomend is verzocht andere of meer attesten voor te leggen. Verzoeker stelt dat zijn vader de vereiste documenten heeft overhandigd aan hem gezien verzoeker valt onder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en die documenten werden ingediend. Verzoeker meent dat de verweerder bijzonder onzorgvuldig heeft geoordeeld nu alle vereiste documenten werden ingediend bij de aanvraag. Verzoeker vervolgt dat hij en zijn vader niet juridisch geschoold zijn en zij moeilijk hun weg vinden in het kluwen van het vreemdelingenrecht. Hij stelt zo veel als mogelijk de documenten te hebben verzameld en ingediend. Hij acht het de taak van de Belgische overheid om Belgische onderdanen en hun familieleden bij te staan bij de aanvraag van hun verblijf nu de minister van Binnenlandse Zaken de plicht heeft de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Verzoeker acht de beslissing ook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel dat inhoudt dat geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen stukken voor te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten geloofwaardig maken. Hij leest er tevens een schending in van het redelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en proportionaliteitsbeginsel.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende stukken heeft voorgelegd: een paspoort, een betalingsbewijs van de retributie, een verblijfskaart van het Verenigd Koninkrijk, een geboorteakte, een attest van het OCMW op naam van de referentiepersoon, een eigendomsattest van de referentiepersoon, een enkel stortingsbewijs van de referentiepersoon aan verzoeker van 2 maart 2018 en een “certification of zero income” op naam van verzoeker van 10 augustus 2018.

Zoals supra reeds uiteengezet is het volgens artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit de taak van het gemeentebestuur om na te gaan of verzoeker die een verblijfsrecht wil bekomen in het kader van

gezinshereniging met zijn Belgische vader ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag alle vereiste documenten heeft overgemaakt om aan te tonen dat hij voldoet aan het bepaalde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel verwijst op zijn beurt ook nog eens naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Supra is reeds opgesomd welke bewijzen moeten worden voorgelegd voortvloeiend uit deze toepasselijke artikelen. Indien niet alle vereiste documenten zijn overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 op grond van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, zoals in casu. Indien dat wel het geval is, moet de gemeente de aanvraag overmaken aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor een inhoudelijke beoordeling van alle stukken op grond van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit.

In casu kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten, noch disproportioneel, noch onjuist, noch onzorgvuldig dat het gemeentebestuur heeft vastgesteld dat niet alle vereiste documenten werden overgemaakt. Zo stelt de Raad vast dat inderdaad geen enkel stuk werd voorgelegd teneinde de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de Belgische vader aan te tonen, noch lag enig bewijs van ziektekostenverzekering voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Gezien het gemeentebestuur een bijlage 20 kan afgeven vanaf het ogenblik dat één van de vereiste documenten niet is voorgelegd, volstaat deze vaststelling reeds voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker wordt dan ook niet gevolgd waar hij stelt dat hij alle vereiste documenten heeft voorgelegd. De Raad heeft begrip voor het standpunt van verzoeker dat hij niet juridisch geschoold is en het in theorie niet evident is het Belgische vreemdelingenrecht te begrijpen, doch in casu was hem op basis van de bijlage 19ter heel duidelijk gemaakt welke stukken nog verder verwacht werden binnen de termijn van drie maanden. Zo was onder meer uitdrukkelijk vermeld dat nog het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van de Belgische vader en nog een bewijs van de ziektekostenverzekering moesten worden voorgelegd. Zelfs voor een niet-jurist was dit zeer duidelijk vermeld op de bijlage 19ter. Bijgevolg kon ook niet verwacht worden dat verzoeker nogmaals had moeten verzocht worden andere of meer attesten voor te leggen. Dit bleek al voldoende uit de bijlage 19ter, zodat de Raad hier geen disproportioneel handelen kan in ontwaren. Er kan ook niet ernstig worden voorgehouden dat het gemeentebestuur onzorgvuldig heeft geoordeeld dat niet alle vereiste documenten werden ingediend bij de aanvraag. Een en ander blijkt bovendien uit het feit dat verzoeker het zelf nodig heeft geacht bij het verzoekschrift een bewijs van de ziektekostenverzekering te voegen. De Raad kan echter enkel rekening houden met stukken waarover de verweerder beschikte op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van een aanvraag is het bovendien duidelijk dat de verzoeker de gelegenheid krijgt om de stukken voor te leggen die kunnen aantonen dat hij aan de voorwaarden voldoet. Verzoeker heeft naast de stukken die hij reeds voorlegde bij de aanvraag, uitdrukkelijk het verzoek gehad nog bijkomende stukken voor te leggen met aanduiding van welke soort documenten zodat de Raad niet aanneemt dat verzoeker niet direct en persoonlijk de gelegenheid heeft gehad om stukken voor te leggen om aan te tonen dat hij aan de voorwaarden voldeed.

De Raad is van oordeel dat niet is aangetoond dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Evenmin blijkt dat de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, of het redelijkheidsbeginsel, of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. De Raad acht de motieven ook begrijpelijk en afdoende, zodat geen schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt. Bijkomend blijkt ook geen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker acht het vertrouwensbeginsel geschonden. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan." (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). De Raad kan in casu niet vaststellen dat verweerder is teruggekomen op een vaste gedragslijn, een toezegging of een belofte, noch dat aan een rechtmatige verwachting te kort is gedaan. Hoe dan ook licht verzoeker dit ook niet toe in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker ook nog de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, luidt deze bepaling als volgt: *"Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken."* Thans ligt evenwel geen vonnis voor maar een administratieve beslissing, zodat niet dienstig een dergelijke

schending kan worden opgeworpen. Opnieuw licht verzoeker niet toe op welke wijze de bestreden beslissing deze grondwetsbepaling schendt of zou kunnen schenden.

De opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel en van artikel 149 van de Grondwet is onontvankelijk.

Tot slot stelt verzoeker nog dat de aanvraag positief dient geëvalueerd te worden, nu hij aan alle voorwaarden voldoet. De Raad herhaalt dat het verzoeker eerst toekomt om stukken voor te leggen die kunnen aantonen dat hij aan elke voorwaarde afzonderlijk voldoet. Supra is vastgesteld dat verweerder op wettige wijze heeft vastgesteld dat niet alle vereiste stukken zijn voorgelegd. Het staat verzoeker niet in de weg een nieuwe aanvraag in te dienen waarbij hij wel alle vereiste documenten voorlegt. Enkel als voor elke voorwaarde stukken voorliggen, kan het gemeentebestuur de aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaken voor een inhoudelijke beoordeling van die stukken. De Raad kan zich daarbij niet in de plaats stellen van de huidige verweerder, noch van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch enkel de wettigheid van de beslissing nagaan. Hij kan niet zelf de aanvraag positief evalueren. Waarom de bestreden beslissing “beleidsmatig onaanvaardbaar” zou zijn, wordt niet toegelicht. Hoe dan ook heeft de Raad enkel de bevoegdheid de wettigheid van een beslissing te controleren, doch niet wat al dan niet beleidsmatig aanvaardbaar zou zijn.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES